

havde paapeget, paa hvilke Punkter det burde ændres, hvilke Ønsker de Konservative maatte have opfyldt for at kunne stemme for det. Dette foreligger der intet som helst om. Fra 14 Dages Udvalgsarbejde i Folketinget foreligger der ikke Tøddel af Ændringsforslag, ikke Tøddel af Forespørgsel om, hvorvidt Ministeren vilde være villig til at forhandle eller ændre paa det ene eller det andet Punkt. Der foreligger intet andet end, at paa et vist Tidspunkt har de konservative Repræsentanter ytret Tilbøjelighed til at faa en Bestemmelse om Laan inddraget i Lovforslaget, og at det radikale Venstres Repræsentanter sluttede sig til dette Ønske, da det stemte med deres egne Ønsker. Desuagtet har man ikke faaet de Konservatives Tilslutning.

Det ærede Medlem (Tvede) gjorde ogsaa gældende, at hvis Lovforslaget havde været bygget efter de samme Linier som den Tilskudsordning, der i en tidligere Periode har været gældende vedrørende Kaolinindustrien paa Bornholm, havde det efter hans Mening været bedre. Ja, ogsaa hvad angaar selve Princippet Tilskud, er jo dette det samme i nærværende Lovforslag som i den den Gang eksisterende Ordning, men der var naturligvis andre Principper med i den daværende Ordning, det erkender jeg, Principper, som det ærede Medlem ikke kan vente gennemført under de nuværende Forhold. Der var bl. a. en Bestemmelse om, at Arbejderne som Led i Ordningen tvangsmæssigt havde at afstaa 20 pCt. af deres Løn, og jeg erkender, at en saadan Bestemmelse har jeg ikke i Sinde at foreslaa. Det ærede Medlem kommer altsaa under denne Regering til at give Afkald paa at faa saadanne Forslag frem. Arbejderne skal tage de Nedsættelser af Lønnen, som de overenskomstmæssigt er forpligtede til at gaa ind paa, men det forekommer mig at ville være baade at handle i Blinde og at handle uretfærdigt, hvis man i en Lov vilde fastslaa, at Betingelsen for, at et Tilskud paa 2 Kr. daglig pr. Arbejder kan ydes Industrien, er, at Arbejderne afstaar 20 pCt. eller en anden Procent af deres Løn. Det er jo muligt, at de Arbejdere, det drejer sig om, i Forvejen har for lille Løn, og at der derfor ikke er mindste Mening i at behandle dem paa en saadan Maade. Der kan være Tilfælde, hvor det kan være be rettigt at optage en Forhandling om en mindelig Ordning ogsaa af Lønspørgsmaalet — dette er ogsaa fremhævet i Folketingets Betænkning med Tilslutning fra Ministerens Side —, men noget saadant maa være Genstand for Undersøgelser og Overvejelser i

hvert enkelt Tilfælde, og der kan ikke herom træffes en generel Ordning, der fastsætter en og samme Nedsættelse over det hele. Med den ret betydelige Forskel, der er indenfor Arbejdernes Rækker i Henseende til Lønnen, idet den bevæger sig fra 50 Kr. ugentlig til det dobbelte eller mere end det dobbelte, maa der handles forskelligt, hvis der overhovedet skal være Tale om at handle paa anden Maade, end Overenskomsterne fastsætter.

Det ærede Medlem vilde dernæst have Anvisning paa de følgende Led i Kriseværnsarbejdet, og om sine egne Ønsker fremsatte det ærede Medlem den Udtalelse, vi kender; at det eneste, der duede, var Told. Jeg ved ikke, hvorfor de Konservative stadig nævner dette Krav, at Forslag om Told skal komme, efter at en af deres egne Ordførereovre i Folketinget for ikke saa lang Tid siden erklærede, at han vidste meget vel, at de politiske Forhold her i Landet laa saaledes, at et Toldforlig med de Konservative ikke kunde gennemføres, og følgelig, erklærede han, er det en Taabelighed at tale derom. Det forekommer mig derfor, at det eneste korrekte af et Parti, hvis Ordfører i visse Tilfælde erkender, at det er en Taabelighed at blive ved at tale om denne Told, er indtil videre at give Afkald paa at beskæftige sig med, hvad han kaldte en Taabelighed.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Tvede) sagde, at Valutaspørgsmaalet ogsaa maa bringes i Orden, før det kan blive godt. Det er meget rimeligt, at Usikkerhed paa Valutaomraadet vil have en skadelig Indflydelse paa Erhvervslivet. Men foreløbig er det jo kun en Maaned siden, at der af Rigsdagen blev vedtaget en Lov om Valutaforholdene, og jeg kan ikke se andet end, at denne Lov maa vi respektere, saa længe den gælder. Den gælder til dette Aars Udgang, og inden Aaret gaar ud, maa vi vel paa ny beskæftige os med, om det er nødvendigt at fortsætte med at lovgive om Sagen, eller vi ved andre Foranstaltninger kan komme til Ende med den. Jeg ser ikke, at vi i Sammenhæng med det her foreliggende Problem om at afhjælpe Arbejdsløsheden har noget som helst Grundlag for en Løsning paa det Punkt.

Jeg hørte det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) beskæftige sig med samme Emne. Overfor en forbigaaende Bemærkning, jeg havde gjort, sagde det ærede Medlem, at der ikke var noget ondt i at ændre Opfattelse i Valutaspørgsmaalet; thi hvis man opdagede, at man var inde paa en Vej, der vilde føre til Afgrunden, var